

Medlem, vilde jeg sige, at det gaar ikke an at sige, at vi have haft Mistanke om hans Uhæderlighed og have dog sat ham ind i Ministeriet. Alle troede den Gang, at Alberti var hæderlig. Men selvfølgelig er det ikke udelukket, at der ikke, skønt alle troede det, kan være nogen, som var klogere end alle, og det ærede Medlem for Thisted var jo altsaa, efter hvad han siger, klogere end alle. Det er muligt; men er det dog ikke atter her Eftersnak? Er det ikke noget, som blev opdaget bagefter? Jeg vil tilstaa for mit Vedkommende, at hvis i Fjor ved denne Tid nogen var kommen til mig og havde sagt, at Alberti ikke var hæderlig, vilde jeg have svaret: Kom ikke med den Slags Snak til mig! Det vilde jeg have sagt, selv om jeg ligesom det ærede Medlem fra Thisted nærrede Animositet mod Alberti og havde Grund dertil. Jeg vilde have sagt det og vilde have haft den gode Grund dertil, at jeg vilde sige: Jeg anser Alberti for en meget for klog Mand til at begaa nogen Uhæderlighed. Det vilde dog være højst usandsynligt, at en Mand i hans Stilling, med hans Evner og Energi, som maatte kunne opnaa hver Ting, han ønskede at opnaa, ad den regelmæssige Vej, at han skulde gribe til uhæderlige Midler, og navnlig at han, som det nu har vist sig, skulde forsynde sig mod Straffeloven. Det er ogsaa erkendt fra alle Sider, at vi her staa overfor en aldeles uforklarlig psykologisk Abnormitet.

Uhæderlighed var der ingen Grund til at tro paa, og jeg vilde, som sagt, ikke have troet paa den endnu for et Aar siden. Tro og Vantro kunne for saa vidt siges at være en personlig Sag, men naar det ærede Medlem altsaa havde den Tro, at Alberti var uhæderlig, og dette ikke er bare Eftersnak, saa paahvilede der det ærede Medlem den Pligt at gøre opmærksom de paa i Tide. Derom siger det ærede Medlem: „I 1901, da det første Venstreministerium skulde dannes, forsøgte jeg efter ringe Evne at forhindre, at Alberti blev Justitsminister. Jeg havde en Vej, hvorigennem jeg troede at kunne øve nogen Indflydelse i saa Henseende. Jeg forsøgte at anvende denne Indflydelse. Det lykkedes ikke. Jeg har ikke haft Grund til at efterspore, hvorfor det ikke lykkedes, det er ogsaa ligegyldigt, og jeg tillægger mig ikke nogen som helst Fortjeneste derfor.“ Jeg for Resten heller ikke, ikke den mindste. Nej, Sagen er, at hvis det ærede Medlem havde nogen Mistanke, og det ikke var løs Snak, saa skulde han have

henvendt sig til mig eller en anden vedkommende. Det var ikke blot en Tjeneste, han havde gjort os — det kunde jo være, at han ikke vilde gøre os nogen Tjeneste —, men det var hans Pligt overfor Landet, overfor Kongen. Og dersom man ikke vilde tage positivt fat, dersom man ikke vilde skride ind paa et saadant Grundlag, dersom man var for bange dertil — thi den Gang var der et Ansvar forbundet dermed, da hørte der Mod til det, nu kunne vi alle være tapre overfor den faldne, men Mod er jo heller ikke enhver Mands Sag —; saa kunde man dog have gjort noget andet. Det kunde dog paa en eller anden Maade antydes, at man her havde at gøre med en Personlighed, som efter ens Mening var kommen ind i Kongens Raad og i Folkets Raad ved en Fejltagelse. Men det første, som jeg hørte fra det ærede Medlem, da Ministeriet var dannet, var en ubetinget Lovprisning over det hele og et Løfte om Samarbejde osv., uden at der fremkom den mindste skurrende Tone. Det kunde jo dog have været antydet, at man kunde have været forsigtigere i Valget af Personer og deslige, men der var ikke den mindste Antydning, der kunde bringe en til at fatte Mistanke. Og naar man saa ser paa, hvorledes det er gaaet siden, skal jeg ikke fremdrage, hvad der blev sagt her om Højres Uvillighed til at stemme for Forslaget om en Undersøgelseskommision mod Alberti, men jeg vil erindre om, i hvilken intim og livlig Forbindelse Alberti har staaet med Højre, med det ærede Medlem for Thistedes Meningsfæller, hvorledes denne Forbindelse gav sig et saa eklatant Udslag som, at man lod en efter det ærede Medlems og hans Venners Mening uhæderlig Mand skrive sit Navn under maaske den største Reform i Danmark, Retsreformen, og tvinge den igennem paa en saadan Maade, at det var klart, at det skulde og maatte være en Tillidsbevisning, en Æresbevisning mod denne Mand.

Sabroe: Jeg ønsker i Anledning af Bemærkningerne af det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen) at fremhæve, at Højre kunde ved ikke at støtte Alberti, da han stillede sig i Køge, have forhindret denne Mand fra at komme ind i dansk Politik. Højre vilde have kunnet forhindre Alberti i i 1903 at fortsætte som Minister, hvis det havde stemt mod det Forslag angaaende Pryglestraf som Led af Strafferetsplejen, han indbragte. Højre valgte at støtte Manden Alberti, fordi det For-